

bestemte, i Loven fastsatte Regler, foretrækker Flertallet Regeringsforslaget, dog med nogle mindre betydelige Ændringer, nemlig, at det ikke skal være nødvendigt for Signingsmyndigheden i en særskilt Protokol at anføre for hver enkelt Skatteyder de Hensyn, der ere tagne ved Ansættelsen af hans Skatteindtægt, men at dette kun skal ske for de Personer, hvis anslaaede Indtægt forhøjes eller nedsættes, samt at hver enkelt Skatteyers Indtægt ikke kan nedsættes eller forhøjes efter Lejligheden med mere end en Fjerdedel.

De til Kapitel II. „Næringsafgift til Kommunen“ stillede Ændringsforslag skal Flertallet ledsage med følgende Bemærkninger:

Under Henvisning i Lovforslagets Anmærkninger til de forskellige Forsøg, som i en lang Række ere gjorte paa at ordne Forholdet i Henseende til kommunal Beskatning imellem Opholdskommune og Erhvervs-kommune, hvor disse ere forskellige — den mellemkommunale Beskatning — hvilke Forsøg alle ere strandede, fordi enten den ene eller den anden af de to Parter betegnede sig som forurettet, har Regeringen i det af Flertallet til Grund lagte Forslag om Kommuneskat opstillet et Forslag i en ganske ny Retning.

Efter dette skulde Opholdskommunen fremdeles beholde sin Skat ubestaaet, men den skattepligtige skulde, dersom han driver bunden Næring, erlægge et aarligt Beløb, saa stort som Betalingen for Næringsafkomst og derhos, hvad enten Tølen var om bunden eller fri Næring, til Erhvervs-kommunen betale Forskellen imellem sin Opholdskommunes og sin Erhvervs-kommunes Skat af den paagældende Indtægt, dersom Erhvervs-kommunes Skatteprocent med Tillæg af $\frac{1}{3}$ overstiger Opholdskommunes.

Udvalgets Flertal erkender, at en saadan Ordning frembyder store Fordele ikke alene, fordi den vilde tilføre Landets Kommuner tilfamentagne større Indtægt end tidligere Forslag, men tillige, fordi den vilde udelukke enhver Tvist imellem Kommunerne, da de hver for sig paa den Maade fik deres,

af hinanden uafhængige, Rettigheder, og endelig fordi Æfregninger ganske bortfaldte. Endelig vilde en saadan Ordning tilfredsstille det af alle Kommuner med Rette stillede Krav om, at det skulde umuliggøres ad Lovgivningens Vej, at nogen kunde spare Skat ved at drive Næring fra en Opholdskommune med lavere Skatteprocent end Erhvervs-kommunes.

Uagtet et Antal Medlemmer af Udvalget har været meget stemt for en saadan Ordning, har Flertallet ment, at man ikke bør vælge denne Udvej, forinden der foreligger Erfaring for, at man ikke kan komme til en Ordning, som ikke blot giver Erhvervs-kommunerne i Almindelighed et tilfredsstillende Resultat, men ogsaa i hvert enkelt Tilfælde lader den enkelte Erhvervs-kommune faa Skattebidrag fra den fremmede næringsdrivende eller Gendomsbesidder.

Flertallet foreslaar derfor at vedtage Folketingets Grundbestemmelse om, at Erhvervs-kommunen altid skal kunne beskattes $\frac{2}{3}$ af den paagældende Indtægt med sin Skatteprocent. Derimod har man ikke kunnet indgaa paa, at Opholdskommunen ikke under alle Omstændigheder skal have den tilbageblivende $\frac{1}{3}$ til Beskatning.

Endmindre har Flertallet kunnet tiltræde Forslaget om en saa udstrakt Fra-dragssret hos Opholdskommunen, at Afgangen til at spare Skat ved at tage Ophold uden for Erhvervs-kommunen i ret betydeligt Omfang bliver opretholdt, hvad Tilfældet vilde blive ved Folketingets Forslag.

Flertallet har derfor under sit Arbejde rettet Anmodning til Indenrigsministeren om at forsøge paa at ændre Folketingets Forslag i disse to Henseender, og denne Anmodning har Ministeren efterkommet ved at forelægge Udvalgsflertallet Ændringen Nr. 14, som i 2det og 3die Stykke søger at raade Bod paa de tvende Mangler. Flertallet har ganske kunnet tiltræde dette Forslag. Ved Ændringsforslagets 3die Stykke tilføres der Opholdskommunen $\frac{1}{3}$ af Skattebeløbet for den paagældende Indtægt og desuden fuld Skat af Indtægter, flydende af andre Kilder, medens Folketinget — muligvis ved en Fejl-